

Rapport

Datum: 25 maart 2004

Rapportnummer: 2004/099

Klacht

Verzoekers klagen erover dat een met naam genoemde ambtenaar van het regionale politiekorps Groningen heeft geweigerd om een registratieset op te maken van de aanrijding die begin 2002 in zijn aanwezigheid heeft plaatsgevonden en waarbij verzoeker betrokken is geweest.

Voorts klagen verzoekers erover dat die ambtenaar van het regionale politiekorps Groningen op een zondag in mei 2002 een klant van verzoeker heeft gebeld om de boekhouding met betrekking tot het bedrijf van verzoeker te vorderen.

Verzoekers klagen er in dit verband ook over dat de ambtenaar van de regiopolitie Groningen tijdens dat telefoongesprek heeft meegedeeld dat er wellicht iets mis was met het door verzoeker geleverde vee.

Tenslotte klagen verzoekers over de wijze waarop de beheerder van het regionale politiekorps Groningen de bij brief van 10 mei 2002 ingediende klacht heeft behandeld. Verzoekers klagen er daarbij met name over dat de beheerder van het regionale politiekorps Groningen:

die klacht eerst op 28 oktober 2002 heeft afgehandeld;

verzoeker niet in de gelegenheid heeft gesteld om ter zake van de klacht te worden gehoord;

verzoekster - zijnde een ambtenaar van de regiopolitie Groningen - onder druk heeft gezet om niet met de klacht in de openbaarheid te treden, door haar aan te bieden dat er alsnog een registratieset van de aanrijding zou worden opgemaakt en dat het proces-verbaal zou worden vernietigd mits verzoeker de klacht zou laten vallen.

Beoordeling

Algemeen

Op 9 april 2002 vond een grootscheepse controle plaats terzake onder meer het Arbeidstijdenbesluit en vorderde een ambtenaar van het regionale politiekorps Groningen verzoeker de registratiebladen van zijn tachograafschiif te overhandigen. Verzoeker was op dat moment onderweg naar huis en vervoerde in zijn vrachtwagen paarden. Verzoeker vertelde hem dat hij de tachograafschiif niet nodig had omdat het vervoer van eigen paarden betrof. Hij had wel een dag eerder enkele runderen naar Duitsland vervoerd, maar daarbij zou een zoon van de veehandelaar de vrachtwagen hebben gereden. Verzoeker overhandigde de tachograafschiif die hij op dat moment had gebruikt. Volgens verzoeker was de betrokken ambtenaar onzeker over de te volgen procedures en gaf hij aan dat hij

zou uitzoeken hoe een en ander wettelijk geregeld was.

Toen verzoeker vervolgens door wilde rijden werd zijn vrachtwagen aangereden door een andere vrachtwagen. In een terzake opgesteld dagrapport schreven twee betrokken ambtenaren dat de schade licht was. Beide voertuigen konden hun weg vervolgen.

I. Ten aanzien van de weigering een registratieset op te maken

Bevindingen

1. Verzoekers klagen erover dat politieambtenaar B. weigerde een registratieset op te maken van de aanrijding met de mededeling dat het een eenvoudige aanrijding betrof die best onderling kon worden opgelost. Verzoeker had van zijn partner A. , zelf werkzaam bij het regionale politiekorps Groningen, gehoord dat het bij aanrijdingen belangrijk is om een registratieset op te laten maken voor de verzekering. Verzoeker vond het erg klantvriendelijk dat de politieambtenaar weigerde de registratieset op te maken. Hij belde zijn partner - op dat moment was zij belast met surveillance - die ongeveer een kwartier later ter plekke kwam en onder meer aan B. vroeg om alsnog een registratieset op te maken. B. weigerde dit.

2.1. De beheerder van het regionale politiekorps Groningen acht de klacht niet gegrond. Volgens de korpsbeheerder had politieambtenaar B. aangeboden aan verzoeker om een registratieset op te maken, maar had deze toen zelf aangegeven de zaak onderling te regelen met de tegenpartij.

2.2. B. liet in reactie op de klacht weten dat hij samen met drie andere collega's aanschouwde hoe het ongeluk gebeurde en dat ze zagen dat de twee bestuurders elkaars gegevens uitwisselden. Op dat moment ging hij ervan uit dat ze de zaak onderling zouden regelen. Bovendien sprak zijn collega M. de twee bestuurders nog aan met de vraag of ze het zelf konden regelen, of dat hij de aanrijding moest opnemen. Volgens B. gaven beide bestuurders aan M. aan de zaak onderling te zullen regelen.

2.3. Tijdens het onderzoek verklaarde betrokken ambtenaar M. aan de Nationale ombudsman dat hij aan beide bestuurders had gevraagd of hij de aanrijding moest registreren, en dat ze beiden aanduiden de kwestie onderling te zullen regelen. Op een later moment had M. van de wederpartij in de aanrijding vernomen dat de schade inderdaad onderling was geregeld. Volgens M. betrof de schade krasschade, het afbreken van een rubber voetje en aan de vrachtwagen van verzoeker schade aan het spatbord.

Beoordeling

3. Ingevolge de Aanwijzing verkeersongevallen (zie Achtergrond, onder 1.) wordt in beginsel geen registratieset opgemaakt van aanrijdingen waarbij slechts sprake is van

lichte schade. Tijdens het onderzoek is komen vast te staan dat de toegebrachte schade licht was en dat beide voertuigen hun weg konden vervolgen. De Nationale ombudsman is van oordeel dat B. terecht uit de handelingen tussen de twee partijen kon opmaken dat zij hun gegevens uitwisselden en er geen noodzaak was tot het opmaken van een registratieset. Nu zijn collega M. bovendien bevestigt dat de twee bestuurders aan hem hadden verteld dat ze de schade onderling zouden regelen, ziet de Nationale ombudsman geen reden voor kritiek op de weigering om een registratieset op te maken. Dat B. aan dit standpunt heeft vastgehouden, ook nadat verzoekers partner A. vroeg om een registratieset op te maken, is niet onjuist.

De onderzochte gedraging is in zoverre behoorlijk.

II. Ten aanzien van het onderzoek door politieambtenaar B. bij een klant van verzoeker

Bevindingen

1. Tijdens de controle op 9 april 2002 kon politieambtenaar B. op basis van twee registratieformulieren (van 8 en 9 april 2002) bij de tachograafschijf vaststellen dat verzoeker de wettelijk voorgeschreven rijtijden had overschreden. In het terzake opgemaakte dagrapport schreven betrokken ambtenaren B. en M. dat uit de gegevens bleek dat verzoeker gedurende de voorgaande 24 uur slechts 4,5 uur rust had genoten. Ook werd vermeld dat verzoeker had medegedeeld dat een andere persoon op zijn registratieblad had gereden om runderen naar Duitsland te vervoeren. Verzoeker gaf verder aan dat hij op het moment van controle niet beroepsmatig had gereden, omdat hij privé-paarden vervoerde, zodat er geen registratieblad geleverd hoefde te worden. B. zegde aan verzoeker op dat moment een proces-verbaal aan, maar liet weten dat hij eerst verder onderzoek naar de veetransporten en de rijtijden zou instellen. Verzoeker was van mening dat dit onderzoek niet nodig was.

2. Gedurende zijn onderzoek kreeg B. van de Rijksdienst voor de keuring van vee en vlees (verder: Rijksdienst) een bevestiging van de informatie dat verzoeker op 8 april 2002 17 runderen naar Duitsland had vervoerd vanuit het bedrijf van de heer V. in S.

Om verdere informatie over dit veetransport te verkrijgen, probeerde B. diverse malen telefonisch contact op te nemen met V. en met het bedrijf in Duitsland. Op 27 mei 2002 kwam B. in persoon op het bedrijf van V. en sprak daar met O., moeder van V. B. schreef in een rapport naar aanleiding van dit bezoek dat mevrouw O. bevestigde dat het transport van de 17 runderen op 8 april 2002 naar Duitsland had plaatsgevonden, maar dat haar zoon op die datum niet naar Duitsland kon zijn gereden, omdat hij op dat moment niet in Nederland was. Door verder onderzoek bij de Rijksdienst concludeerde B. dat verzoeker in die periode veelvuldig beroepsmatig vee vervoerde naar het buitenland.

3. Verzoekers klagen erover dat B. op een zondag in mei 2002 een klant van verzoeker heeft gebeld om de boekhouding met betrekking tot het bedrijf van verzoeker te vorderen.

Verzoekers klagen er in dit verband ook over dat B. tijdens dat telefoongesprek heeft meegedeeld dat er wellicht iets mis was met het door verzoeker geleverde vee.

Verzoekers merkten op dat B. had gesproken met O., de 80-jarige moeder van V. en dat zij na dit telefoongesprek erg in de war was geraakt. Ook had B. diezelfde dag met de zus van V. gesproken. Later op de avond zou B. nog hebben gebeld met V. zelf, van wie B. de boekhouding had gevorderd. Volgens verzoekers zou B. tegen V. hebben gezegd dat het fout was geweest om diens moeder op zondag te bellen.

4.1. De korpsbeheerder acht de klacht niet gegrond. In de eerste plaats stelt de korpsbeheerder dat B. mevrouw O. in persoon heeft gehoord op maandag 27 mei 2002, en niet telefonisch op zondag 26 mei 2002. B. zou aan O. hebben medegedeeld dat er iets mis was met het transport van het vee. Met het vee zelf was niets aan de hand. Van laakbaar handelen door B. was hem dan ook niet gebleken.

4.2. B. verklaarde schriftelijk aan de Nationale ombudsman dat hij meerdere malen telefonisch contact had gezocht met het bedrijf van V. in Duitsland. Telefonisch liet hij verder nog aan de Nationale ombudsman weten dat hij op een zondag in juni 2002 telefonisch contact had gehad met de zuster van V., die zijn verzoek om een kopie van de factuur van het veetransport van 8 april 2002 aan haar broer zou doorgeven. Verder had hij op maandag 27 mei 2002 in persoon met mevrouw O. gesproken, aldus B.

5.1. Mevrouw O. legde in eerste instantie op 4 juli 2003 tegenover de Nationale ombudsman telefonisch een verklaring af, dat zij zich niet kon herinneren dat zij op een zondag in mei 2002 een telefoongesprek zou hebben gevoerd met een politieambtenaar. Wel kon zij zich het bezoek van de betreffende ambtenaar op maandag 27 mei 2002 herinneren. Zij herinnerde zich dat hij had aangekondigd dat er iets mis was met een door W. verzorgd veetransport naar Duitsland. Zij dacht daarop dat er iets mis was met het vee en had de betrokken ambtenaar gevraagd zichzelf nader te verklaren. Hij had haar toen laten weten dat er niets aan de hand was met de dieren, maar alleen met het transport. Hij wilde daarom kopieën van de vervoersdocumenten hebben, waarover ze niet beschikte. De politieambtenaar had toen opgemerkt dat hij deze documenten ook wel eventueel via de belastingdienst kon opvragen. O. vond deze opmerking wel iets dwingend hebben, maar ze voegde toe dat het wel gewoon een vraag was en geen vordering.

5.2. O. liet middels een brief op 4 augustus 2003 aanvullend weten dat zij zich na het afleggen van haar telefonische verklaring aan de Nationale ombudsman wel kon herinneren dat de ambtenaar haar op zondag had gebeld. Zij schreef dat zij het toen vreemd vond dat hij haar op zondag belde met vragen die hij ook op een ander moment had kunnen stellen. Vervolgens schreef zij dat hij op maandag 27 mei 2002 had doen voorkomen dat de dieren die door W. waren geleverd, ernstig ziek waren, dat zij daarvan

erg was geschrokken omdat dit na de MKZ-crisis een zware aantijging was. Volgens O. liet de politieambtenaar pas na enige twijfeling weten dat er niets mis was met de dieren.

Zij meende dat de betrokken ambtenaar kennelijk het idee had gehad dat hij tijdens het telefoongesprek op zondagavond niet geheel correct was geweest en daarom de moeite had genomen om op maandag helemaal naar S. te rijden. Zij voegde tenslotte toe dat zij zich wel degelijk onder druk gezet voelde door de heer B. door de wijze waarop hij haar had verzocht de boekhouding af te geven.

Beoordeling

6. Tijdens het onderzoek is aannemelijk geworden dat B. meerdere malen telefonisch contact heeft gezocht met het bedrijf van V. in Duitsland. Betrokken ambtenaar B. heeft tenslotte in een telefoongesprek aan de zuster van V. gevraagd een afschrift van een factuur te overhandigen. Niet is komen vast te staan op welke zondag dit contact heeft plaatsgevonden, nu B. verklaart dat dit in juni is geweest, terwijl verzoekers aangeven dat het gesprek op 26 mei 2002 plaatsvond. Dat B. op een zondag telefonisch contact heeft gezocht, acht de Nationale ombudsman echter, gelet op de meerdere pogingen tot contact niet onjuist en niet aan hem te verwijten.

7. Wat betreft een telefoongesprek met de moeder van V. op zondag 26 mei 2002, lopen de lezingen van de betrokken partijen verder uiteen. De Nationale ombudsman stelt vast dat O. zich in eerste instantie geen telefoongesprek op de bewuste dag kan herinneren, alleen dat B. op maandag 27 mei 2002 in persoon naar S. kwam. In haar aanvullende verklaring kan O. zich dit telefoongesprek wel herinneren. De Nationale ombudsman acht het aannemelijk dat er geen gesprek was op zondag 26 mei 2002 en kan verder alleen beoordelen of de mededeling van B. op maandag 27 mei 2002 betreffende het vee juist en zorgvuldig was. Nu getuige O. in haar eerste verklaring heeft aangegeven dat B. op haar vraag hieromtrent duidelijk had aangegeven dat het onderzoek het transport van het vee betrof, en dat er niets mis was met de dieren, en nu deze verklaring in overeenstemming is met de reactie van de korpsbeheerder op de klacht, acht de Nationale ombudsman dat B. in zoverre juist heeft gehandeld. De onderzochte gedraging is op dit punt behoorlijk.

III. Ten aanzien van de klachtbehandeling

Bevindingen

1. Op 10 mei 2002 dienden verzoekers bij het regionale politiekorps Groningen een klacht in dat betrokken ambtenaar B. geen registratieset had opgemaakt van de aanrijding, terwijl verzoekers daar wel meerdere malen om hadden gevraagd. Zij schreven in hun brief dat ze de indruk hadden dat hij zijn fout hierin had willen compenseren door verzoeker onder druk te zetten middels een bedrijfsonderzoek.

2. Bij brief van 28 mei 2002 liet de korpschef namens de korpsbeheerder weten dat de klacht in behandeling zou worden genomen met het streven om op 26 juli 2002 een oordeel over de klacht te kunnen geven. Betrokken ambtenaar B. werd in de gelegenheid gesteld zijn reactie op de klacht schriftelijk toe te lichten, hetgeen hij deed bij brief van 29 mei 2002. Bij brief van 27 juni 2002 kondigde de klachtencoördinator aan dat deze termijn zou worden overschreden. Een zorgvuldige klachtbehandeling zou meer tijd vergen dan in eerste instantie was verwacht. Hij kondigde aan dat de politie ernaar streefde om tot een zo spoedig mogelijke voortzetting van de klacht te komen.

Op 2 juli 2002 vond een gesprek plaats tussen verzoekster, betrokken ambtenaar B. en diens belangenbehartiger de heer S., een unit-chef en de klachtbehandelaar bij de politie. Een verslag van dit gesprek werd op 15 juli 2002 aan de districtschef van Groningen/Haren verstuurd.

3. Verzoekers klacht werd vervolgens door de klachtbehandelaar op 19 augustus 2002 ingediend bij de secretaris van de klachtenadviescommissie, die de klacht in een zitting op 6 september 2002 behandelde. Het advies van de klachtencommissie was op 20 september 2002 gereed en werd aan de korpsbeheerder voorgelegd. Deze liet bij brief van 22 oktober 2002, verzonden op 28 oktober 2002, aan verzoekers weten de klacht in overeenstemming met het advies van de klachtenadviescommissie ongegrond te achten.

4. Verzoekers klagen erover dat de beheerder van het regionale politiekorps Groningen hun klacht van 10 mei 2002 eerst op 28 oktober 2002 heeft afgehandeld.

5. De korpsbeheerder liet in reactie op de klacht weten dat de behandeling van de klacht meer tijd had gevegd dan was voorgeschreven door de klachtenregeling, maar dat verzoekers hierover schriftelijk waren geïnformeerd. De korpsbeheerder merkte op dat er bovendien een disciplinair onderzoek plaatsvond naar verzoekster, welke raakvlakken vertoonde met het incident, waarop de klacht betrekking had. De korpsbeheerder merkte op dat uit de brieven van verzoekers blijkt dat in het kader van de klachtafhandeling diverse gesprekken zijn gevoerd met verzoekster. Volgens hem waren er voldoende gewichtige redenen die uitstel rechtvaardigden. Hij acht de klacht niet gegrond.

6. Ingevolge de klachtenregeling van het regionale politiekorps Groningen, wordt een klacht binnen tien weken afgehandeld. In geval de afdoening niet binnen deze termijn kan plaatsvinden, doet de onderzoekende instantie, onder opgaaf van redenen en met vermelding van de nieuwe termijn, daarvan mededeling aan de belanghebbenden (zie Achtergrond, onder 2.).

Beoordeling

7. In dit geval heeft de korpsbeheerder schriftelijk aan verzoekers medegedeeld dat de behandeling van de klacht was vertraagd omdat een zorgvuldige behandeling meer tijd zou

vergen. In zoverre heeft de politie juist gehandeld. Echter, door geen nieuwe tijdsopgave te doen voor de klachtafhandeling, heeft de politie niet in overeenstemming met de klachtenregeling gehandeld. Dat uit de brieven van verzoekers blijkt dat er tussen verzoekster en de districtschef diverse gesprekken zijn gevoerd, waarbij de vertraging mogelijk aan de orde zou zijn gekomen, doet hieraan niet af.

De onderzochte gedraging is in zoverre niet behoorlijk.

IV. Ten aanzien van het niet horen van verzoeker

Bevindingen

1. Op 2 juli 2002 vond in het kader van de klachtbehandeling een gesprek plaats tussen verzoekster, de betrokken ambtenaar B. en diens belangenbehartiger, een unit-chef en de klachtbehandelaar.

2. De behandeling van een klacht dient aan een aantal voorwaarden te voldoen. Deze voorwaarden zijn onder meer van belang voor het na te streven vertrouwen in de onbevooroordeeldheid van de klachtbehandelende instantie.

Zo dient het beginsel van hoor en wederhoor te worden toegepast. In overeenstemming met dit beginsel stelt het bestuursorgaan de klager en degene op wiens gedraging de klacht betrekking heeft, in de gelegenheid te worden gehoord. Van het horen van de klager kan alleen worden afgezien indien de klacht kennelijk ongegrond is dan wel indien de klager heeft verklaard geen gebruik te willen maken van het recht te worden gehoord.

Wanneer de reactie van degene op wiens gedraging de klacht betrekking heeft geheel aansluit bij de klacht en de daarop gegeven toelichting, is het niet noodzakelijk deze reactie opnieuw aan de klager voor te leggen. Wanneer degene op wiens gedraging de klacht betrekking heeft echter feitelijk verweer voert, dat wil zeggen de gedraging als zodanig ontkent of feiten aanvoert die de gedraging in een ander daglicht plaatsen, is er sprake van (nieuwe) gegevens waarover de klager zijn visie moet kunnen geven. Wederhoor is dan een vereiste. Het beginsel van hoor en wederhoor is onder meer neergelegd in artikel 6 van de klachtenregeling van het regionale politiekorps Groningen.

3. Verzoekers klagen erover dat verzoeker niet is gehoord over de klacht, terwijl zijn mening relevant was, omdat hij aanwezig was bij het incident waarop de klacht betrekking heeft. Volgens verzoekster was verzoeker hoofdklager en had de politie hem moeten horen.

4.1. De korpsbeheerder liet in reactie op de klacht weten dat de klachtenadviescommissie had besloten dat het niet noodzakelijk was om verzoekers nader te horen, omdat verzoekster reeds in een eerder stadium was gehoord en de klachtencommissie zich

voldoende geïnformeerd achtte. Hij acht de klacht niet gegrond.

4.2. In een aanvullende reactie liet de korpsbeheerder nog weten het niet relevant te vinden wie de hoofdklager was. De klachtbehandelaar vond zich voldoende geïnformeerd door verzoekster en vond het niet nodig de andere ondertekenaar van de klachtbrief te horen.

Beoordeling

5. De Nationale ombudsman merkt op dat verzoekers klacht betrekking heeft op het horen in het aanvankelijke interne klachtonderzoek, en niet op het niet-horen door de klachtencommissie. Het antwoord van de korpsbeheerder op dit punt doet dan verder ook niet ter zake.

6. De klachtenregeling van het politiekorps Groningen schrijft in artikel 6 voor dat in elk geval klager(s) worden gehoord over de klacht en in de gelegenheid worden gesteld schriftelijk dan wel mondeling hun standpunt toe te lichten en op elkaars verklaringen te reageren. Nu de klacht van 10 mei 2002 door beide verzoekers is ingediend, is de Nationale ombudsman van oordeel dat op grond van het beginsel van hoor en wederhoor ook verzoeker W. in de gelegenheid had moeten worden gesteld om zijn standpunt toe te lichten, en niet alleen verzoekster. Dat dit niet is gebeurd, is niet juist.

De onderzochte gedraging is in zoverre niet behoorlijk.

V. Ten aanzien van het onder druk zetten van verzoekster

Bevindingen

1. Verzoekster klaagt erover dat de districtschef haar onder druk heeft gezet om niet met de klacht in de openbaarheid te treden, door haar aan te bieden dat er alsnog een registratieset van de aanrijding zou worden opgemaakt en dat het proces-verbaal zou worden vernietigd mits verzoekers de klacht zouden laten vallen.

2.1. De korpsbeheerder liet in reactie op deze klacht weten dat de districtschef schriftelijk had laten weten dat hij aan verzoekster zou hebben verteld dat hij de klacht van beide kanten wilde horen, omdat hij het niet professioneel zou vinden dat er een klacht betreffende een geschil tussen twee collega's naar buiten ging. De districtschef had, nadat hij kennis had genomen van de lezing van B., de conclusie getrokken dat verzoekster laakbaar had gehandeld. Hij besloot daarop de zaak ter beoordeling aan de korpsleiding voor te leggen. Toen hij haar dit telefonische mededeelde, kondigde ze hem aan een klacht bij de Nationale ombudsman in te dienen. De districtschef zou op geen enkele wijze hebben getracht haar hiervan te weerhouden. De korpsbeheerder voegde aan zijn reactie toe dat de klachtbehandelaar schriftelijk had laten weten dat het voorstel om de klacht te

laten vallen in ruil voor het staken van het onderzoek steeds was gedaan door verzoekster zelf. De korpsbeheerder acht de klacht ongegrond.

2.2. In het verslag van het gesprek dat op 2 juli 2002 had plaatsgevonden, gaf de klachtbehandelaar aan dat verzoekster enkele malen in het gesprek had aangegeven dat zij de klacht zou laten vallen, als B. het onderzoek zou laten vallen.

2.3. B. liet weten dat in het gesprek ter behandeling van de klacht verzoekster had aangeboden de klacht in te trekken, indien B. het proces-verbaal zou seponeren.

3. Verzoekster liet weten nooit een opmerking te hebben gemaakt over een sepot van het proces-verbaal. Het ging haar om de houding van B. Volgens verzoekster heeft de districtschef haar meerdere malen benaderd om vooral niet door te gaan met de klacht. Zij overhandigde aan de Nationale ombudsman een e-mailbericht van 3 juli 2002 van de unit-chef aan de districtschef, waarin hij schreef dat hij aan beide betrokkenen had aangegeven dat het imago van het korps in diskrediet kon worden gebracht als de klacht een meer formele status kreeg. Een dergelijke overweging leek voor hen beiden geen reden om elkaar tegemoet te komen, aldus de unit-chef.

4. In een aanvullende reactie laat de korpsbeheerder weten dat de klachtenregeling van het regionale politiekorps Groningen beoogt eerst de klacht af te doen door bemiddeling. Het lijkt erop dat verzoekster de bemiddelingspoging heeft uitgelegd als een poging de zaak in de doofpot te stoppen, aldus de korpsbeheerder.

5. De klachtenregeling van het regionale politiekorps Groningen beoogt op grond van artikel 7 een klacht af te handelen middels bemiddeling. Een reeds gestart klachtonderzoek wordt dan gestaakt of kan geheel achterwege blijven. Indien bemiddeling niet slaagt, vindt een klachtonderzoek plaats dat vervolgens op grond van artikel 8 aan de klachtenadviescommissie kan worden voorgelegd.

Beoordeling

6. Bij de beoordeling van dit klachtonderdeel is van belang dat de klachtenregeling van het regionale politiekorps in eerste instantie beoogt de oplossing van een klacht tot stand te brengen door bemiddeling, een werkwijze die de Nationale ombudsman in deze zaak zeker kan billijken. De keuze om een klacht door bemiddeling op te lossen, kan echter niet betekenen dat er druk wordt uitgeoefend op een klager om diens klacht in te trekken. De lezing van verzoekster wijkt af van de lezingen van de districtschef, de klachtbehandelaar, de unit-chef en van betrokken ambtenaar B. Wanneer de verklaringen van betrokkenen in onderling verband en samenhang worden gezien, hecht de Nationale ombudsman meer waarde aan de lezing van de laatsten dan aan de lezing van verzoekster.

Alhoewel de leiding kan hebben benadrukt dat een formele klacht het korps geen goed zou doen, acht de Nationale ombudsman het op grond van vier gelijklopende verklaringen aannemelijk dat er nimmer aan verzoekster is voorgesteld om geen bedrijfsonderzoek in te stellen als zij haar klacht zou laten vallen.

De onderzochte gedraging is behoorlijk.

Conclusie

De klacht over de onderzochte gedraging van het regionale politiekorps Groningen, die wordt aangemerkt als een gedraging van de beheerder van het regionale politiekorps Groningen (de burgemeester van Groningen), is niet gegrond, behalve op het punt van de termijn van de klachtafhandeling en het niet horen van verzoeker; op die punten is de klacht gegrond.

Onderzoek

Op 24 november 2002 ontving de Nationale ombudsman een verzoekschrift van de heer W. en mevrouw A. te Y, met een klacht over een gedraging van het regionale politiekorps Groningen (de burgemeester van Groningen).

Naar deze gedragingen werd een onderzoek ingesteld. De gedraging van het regionale politiekorps Groningen wordt aangemerkt als een gedraging van de beheerder van dit korps.

In het kader van het onderzoek werd de korpsbeheerder verzocht op de klacht te reageren en een afschrift toe te sturen van de stukken die op de klacht betrekking hebben.

In verband met zijn verantwoordelijkheid voor justitieel politieoptreden werd ook de hoofdofficier van justitie te Groningen over de klacht geïnformeerd en in de gelegenheid gesteld zijn zienswijze kenbaar te maken, voorzover daarvoor naar zijn oordeel reden was. De genoemde hoofdofficier maakte van deze gelegenheid geen gebruik.

Verder zijn de betrokken ambtenaren in de gelegenheid gesteld om op de klacht te reageren.

Tijdens het onderzoek kregen betrokkenen de gelegenheid op de door ieder van hen verstrekte inlichtingen te reageren. Voorts werd een getuige en een betrokken ambtenaar enkele specifieke vragen gesteld.

Het resultaat van het onderzoek werd als verslag van bevindingen gestuurd aan betrokkenen.

Verzoekers deelden mee zich met de inhoud van het verslag te kunnen verenigen.

De reacties van de korpsbeheerder en de betrokken ambtenaar B. gaven aanleiding het verslag op een enkel punt aan te vullen.

De heer M. gaf binnen de gestelde termijn geen reactie.

Informatieoverzicht

De bevindingen van het onderzoek zijn gebaseerd op de volgende informatie:

1. Verzoekschrift van 24 november 2002, met bijlagen over de interne klachtprocedure bij het regionale politiekorps Groningen.
2. Openingsbrieven van de Nationale ombudsman van 3 maart 2003.
3. Standpunt van de korpsbeheerder van 4 april 2003, met bijlagen, waaronder afschriften van op deze zaak betrekking hebbende rapportages, mutatierapporten en processen-verbaal.
4. Reactie van verzoekers van 1 mei 2003 op het standpunt van de korpsbeheerder.
5. E-mail bericht 3 juli 2002 van de unit-chef aan de districtschef.
6. Verklaringen van getuige O. van 4 juli 2003 en van 4 augustus 2003.
7. Verklaring van politieambtenaar M. van 30 september 2003.
8. Aanvullende reactie van de korpsbeheerder van 4 november 2003.
9. Aanvullende reactie van verzoekers van 17 december 2003.

Bevindingen

Zie onder Beoordeling.

Achtergrond

1. Aanwijzing verkeersongevallen 31 oktober 2001

"2. Geen registratieset of proces-verbaal

In beginsel (...) wordt geen registratieset of proces-verbaal opgemaakt in geval van licht letsel en/of lichte schade. In deze gevallen wordt een kenmerkenmelding gedaan aan AVV.

3. Registratieset

Wanneer een verkeersongeval meer dan licht letsel tot gevolg heeft, dan wel meer dan lichte schade, wordt alleen een registratieset opgemaakt (zie de uitzonderingen genoemd in par. 4). Op de registratieset wordt in dat geval aangegeven dat geen proces-verbaal wordt opgemaakt. (...)"

2. Klachtenregeling regiopolitie Groningen

Artikel 6, eerste lid:

"Over de klacht worden in elk geval gehoord:

- a. De klager;
- b. de ambtenaar;
- c. eventuele getuigen,

De klager en de ambtenaar worden in de gelegenheid gesteld schriftelijk dan wel mondeling al dan niet in elkaars tegenwoordigheid, hun standpunt toe te lichten en op elkaars verklaringen en die van eventuele getuigen te reageren.

Van de gesprekken worden verslagen gemaakt.

De klager en de ambtenaar ontvangen een exemplaar van deze verslagen."

Artikel 7, eerste tot en met derde lid:

"1. Alvorens het onderzoek aanvangt beoordeelt de burgemeester of het mogelijk is dat de klacht door bemiddeling tussen klager en ambtenaar kan worden afgedaan. In dit oordeel betreft de burgemeester ook de omstandigheden van de klacht.

2. Blijkt tijdens het onderzoek dat de klacht door bemiddeling tussen klager en ambtenaar is af te doen dan dient de burgemeester alsnog van deze mogelijkheid gebruik te maken.

3. Bij een geslaagde bemiddeling blijft het onderzoek achterwege c.q. wordt het gestaakt."

Artikel 12, eerste tot en met derde lid:

"1. Een klacht wordt binnen 6 weken na de indiening afgedaan indien deze afdoening door bemiddeling geschiedt. In het andere geval geldt een afdoeningstermijn van 10 weken.

2. Indien de afdoening van de klacht niet binnen de gestelde termijnen kan plaatsvinden, doet de onderzoekende instantie, onder opgaaf van redenen, daarvan mededeling aan de belanghebbenden.

3. Bij deze mededeling geeft de korpsbeheerder tevens aan binnen welke termijn alsnog afdoening verwacht mag worden."